

der har indviet sine Kræfter og sin bedste Stræben til Fædrelandets Tjeneste, derved efterlader sine Børn, er mindre berettiget end den Arv, der efterlades i kontante Penge; jeg tror ikke, at Nogen tør negte, at denne Arv, naar Børnene ikke har forspildt den, er ligesaa retmæssig som nogen anden, man efterlader sig i en mere haandgribelig Skikkelse. Jeg synes derfor, at man ikke bør glemme, at disse Børns Bedstefader var en Mand, som Enhver, der har levet og søgt med den Tid, hvori han arbejdede og virkede, maa mindes med Taknemlighed. Svo har læst de Breve, som bleve offentliggjorte efter hans Død, uden at føle, at han navnlig i sine Forhandlinger med det hollstenske Ridderstab, til hvilket han tidligere stod i et varmt og intimt Forhold, ved den brendende Trofskab, hvormed han forsvarede den danske Sag og den danske Krones Ret, har aabenbaret sig som en af de troeste og æbleste Karakterer, Danmark i den Tid har havt? Det er derfor umuligt for mig at stemme imod, at disse Børn faae Indfødsret, og jeg retter en Appæl til Thinget om, at de faa Stemmer, som forrige Gang manglede, ikke maa mangle denne Gang, naar vi nu atter skulle stemme derover.

Ordføreren: Det var saa overmaade lidt, der blev sagt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Frederiksen), at der egentlig ikke er Meget at indbegaa; men jeg vil holde mig til, hvad der maasse nærmest har været Ordføreren Tanke, om det end ikke blev udtrykt i Ord, og som, hvis jeg ikke tager feil, var, at man skal lægge saa liden Vægt som muligt paa selve Indfødsretten, at man skal gjøre Afgangen til Indfødsret saa let som overhovedet muligt. Jeg er imidlertid bange for, at man derved nedfætter Indfødsretten for meget. Dersom vi ikke havde nogen Indfødsretslov, dersom der nu var Tale om at indføre en saadan, skal jeg gjerne indrømme, at det kunde være tvivlsomt, om man overhovedet skulde have den; men nu have vi den, den er endog flaaet fast ved Grundloven, og derfor forekommer det mig, at den har en vis Hellighed, saaledes at vi maa tage noget strengere Bestemmelser med Hensyn til Meddelelsen af Indfødsret end med Hensyn til Meddelelsen af en hvilken som helst anden lignende Rettighed. Da det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds udtalte sig saa kort, tør jeg maasse komme tilbage til et Par Udtalelser, han lod falde ved Slutningen af anden Behandling. Det ærede Medlem sagde da, at Faderen kun havde opholdt sig nogle Aar i Østerrig. Ja, hvis det kun var nogle Aar, var det en anden Sag; men det er den langt overveiende Del af Bedkommendes Levetid, og jeg synes ikke, at det kan kaldes for nogle Aar. Dernæst fremhævede det ærede Medlem Eleagrens Fortjenester. Dem skal jeg være saa villig som Nogen til at godkjende; jeg skal

villig tilstaa, at Navnet Moltke har en god Klang i danske Øren; men der er allerede gjort opmærksom paa, hvor lidt man tør lade Faderens Fortjenester være betryggende, naar det gjælder om at erklære Noget med Hensyn til Børnets Fremtid. Netop i det foreliggende Tilfælde vil det ikke være vanskeligt ved Exempler at oplyse, hvor lidt man kan slutte fra Faderens Sind til Børnets; thi den i mange Henseender fortjente Grev Carl Moltkes Fader nærede — hvad der maasse ikke er mange af Thingets Medlemmer bekendt — Anskuelser, der vare hans aldeles modsatte. Jeg skal ikke dømme om, hvilke Meninger man bør hylde eller ikke, Faderens eller Sønnes; men jeg skal kun paavise deres Forskjellighed. Udfaderen til de omtalte Børn var nemlig en ivrig Forpaver af den franske Revolutions Grundsaetninger; han kaldte sig endog selv „Borger Moltke“ og vilde aflegge sin Grevetitel; han virkede sammen med Dahlnam, Falk og Uve Vornsen og kunde altsaa kaldes Slesvigholstener, hvorefter Sønnen som bekendt var den fuldstændigste Modstander af de selsomme Meninger. Det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd) omtalte i Særdeleshed Carl Moltke som en Fædrelandsven, men det er dog bekendt, at der i hans Levetid var delte Meninger om, hvorvidt Meget af det, han foretog sig, var til Fædrelandets Vel. Derimod skal Ingen kunne negte, at han var, hvad man vil kalde loyal eller maasse snarere royal; han var jo ikke langt fra at nærme sig den absolutistiske Tanke. Naar det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds mente, at Børnene havde alle de indre Betingelser for Indfødsret, kan Udvalgets Flertal ikke anerkjende denne Tankegang eller i det Hele taget tro paa, at et saadant Arvesforhold finder Sted med Hensyn til Tanker og Meninger; jeg tror ikke, det er rigtigt i saa Henseende at slutte saa bestemt fra Forfædrene. — Dernæst vil jeg endnu en Gang gjøre opmærksom paa, hvad der er Udvalgets Flertals Standpunkt. Man mener, at Indfødsret kun med Bevidsthed kan modtages af Borne, at man derfor i Almindelighed ikke bør give Børn denne Ret, og at der, hvis man undertagelsesvis gjør det, maa være ganske særegne Omstændigheder tilstede. Udvalgets Flertal har imidlertid ikke kunnet finde, at der her er saadanne særegne Omstændigheder tilstede; thi Børnens Fader har, som sagt, den overveiende Del af sin Levetid været i Udlandet, og han har, hvad jeg tror, der særlig maa lægges Vægt paa — det er nødvendigt at udtale det — i Aaret 1864, da Danmark var i Krig med Østerrig, staaet i østerrigsk Tjeneste. Jeg er overbevist om, at han ikke har været her imod os, men han vedblev dog at staa i østerrigsk Tjeneste. Jeg vil ikke behæjde ham dette; der kan siges Meget til Undskyldning derfor, og jeg kjenner ikke denne Sag nærmere, men jeg synes dog, at dette er